

Tingene, at faa dem i Fællesudvalg. Jeg kan ikke se rettere, end at dette Ting Gang efter Gang har modsat sig, at de kom i Fællesudvalg. Jeg tror, at det er de nøgne, rene Kendsgerninger, der saa soleklart, som tænkes kan, vise det, jeg her siger. Næste Aar bleve disse samme Lovforslag forelagte her i Landstinget, og de bleve henviste til et Udvalg. Dette Udvalg holdt en Række Møder, hvori man behandlede en hel Del ny Tanker. Man knyttede en hel Masse ny Tanker til disse Lovforslag, som man var bleven enig om i det andet Ting, og navnlig gav man sig til udførlig at drøfte den engelske Indtægtskildebeskatning. Det var under den forhenværende Konseilspræsident Estrups Ledelse, kan jeg gerne sige; han var ganske vist ikke Formand i Udvalget, men det var særlig ham, der ledede denne Overvejelse om den engelske Indkomstskat. Det gik Tiden med, og vi naaede ikke til at afgive Betænkning, vi naaede kun til at afgive en Beretning, som indeholdt en hel Række ny Tanker, hvilke vi jo have haft Lejlighed til at drøfte tidligere, og jeg skal ikke her komme ind paa en Gentagelse. Dermed var Sagen standset for det Aar, altsaa for en hel Samling. Aaret efter bleve Lovforslagene forelagte paa ny her i Tinget. Saa naaede vi altsaa saa vidt, at vi fik Betænkningen afgiven, fik Forslagene behandlede ved anden og tredie Behandling, og fik dem sendte over i det andet Ting. Men her skal jeg dog bringe ærede Medlemmer i Erindring, at den Form, disse Lovforslag fik her ved Oversendelsen til det andet Ting, var af en saadan Beskaffenhed, at der var grumme lidt Haab om at naa til en Gennemførelse af disse Forslag. Jeg har tidligere haft Lejlighed til at paavise, at de vare blevne umuliggjorte efter min Overbevisning i 3 Retninger. For det første havde man sat et andet stort Spørgsmaal, som havde staaet paa Dagsordenen i en Menneskealder, nemlig den personlige Kommuneskat, sammen med disse Love. For det andet havde man strøget Formueskatten og i Stedet for denne indsat en Kapitalskat, laant fra den engelske Indkomstkildebeskatning, med andre Ord, man stryger Skatten af Formuen, og de Formue- og Ejendomsværdier, som Ligningskommissionen kan se og bedømme, og i Stedet derfor tager man en Skat af de Værdier, som kuune skjules for Ligningskommissionen. Og for det tredie satte man Brændevins-skatten i uløselig Forbindelse med disse Lovforslag. Forbindelsen med Brændevins-

skatten skal jeg senere omtale nærmere, i dette Øjeblik skal jeg forbigaa det Punkt. I den Skikkelse sendtes disse Forslag over i det andet Ting. Da det var det andet Ting om at gøre at komme til en direkte Forhandling med dette Ting, og da det kun kan ske i et Fællesudvalg, fremmede det andet Ting Lovforslagene meget hurtigt — i Løbet af en Maanedes Tid, tror jeg det var, laa de atter paa dette Tings Bord. Og da de saa kom til os — det var i den sidste Halvdel i Marts — saa vedtog Udvalget — det forholder sig rigtigt, hvad jeg har sagt i Betænkningen derom — med 9 Stemmer mod 5 at lægge disse Love hen, saa den ærede Ordfører havde ikke Ret i at benægte dette, for det havde sin fulde Rigtighed. Ganske vist føjede den ærede Ordfører i Udvalgsmødet til, at hvis vi skulde fortsætte ud over 1ste April, kunne vi jo tage Sagerne op paa ny, men det stod jo i den høje Regerings og, jeg antager, ogsaa i det høje Landstings Magt at faa Samlingen forlænget, dersom den høje Regering og det høje Landsting ønskede at komme til direkte Forhandling med det andet Ting i et Fællesudvalg om de Sager. Der var jo ingen Grund til at slutte Samlingen, Samlingen kunde jo fortsættes. At man ikke var naaet videre, var jo ikke det andet Tings Skyld, som havde fremmet Sagerne i meget kort Tid og sendt dem herop, men det var dette Tings Skyld, som havde beholdt Sagerne saa længe, baade den forrige Samling og den Samling, der her er Tale om. Skylden for, at man ikke naaede at komme i Fællesudvalg, hviler aldeles afgjort — den Ting maa være soleklar — paa Regeringen og Landstinget, ganske særlig naturligvis paa Regeringen, men jeg tvivler ikke om, at, hvis Landstingets Flertal ønskede at faa denne direkte Forhandling i Stand, vilde det vel nok være lykkedes.

Saa vidt kom vi altsaa i Fjor, og vi komme nu til Stillingen i Aar. Stillingen i Aar have vi jo alle i frisk Minde. Vi vide, hvorledes disse Lovforslag bleve sendte over til det andet Ting kort før Jul, og hvorledes disse to Love, som vi her behandle, fremmedes hurtigt i det andet Ting og allerede laa paa dette Tings Bord igen den 30te Januar. Den 30te Januar stode vi altsaa paa ny umiddelbart foran Fællesudvalget, og det stod i dette Tings Magt, hvis det vilde, at bevirke, at disse Sager meget hurtigt kom i Fællesudvalg. Men jeg kan ikke se rettere, end at, hvad der er sket fra 30te Januar indtil denne